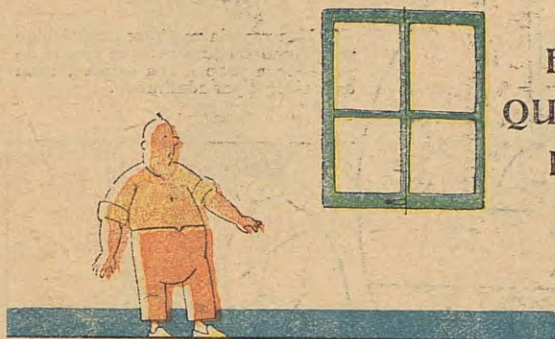

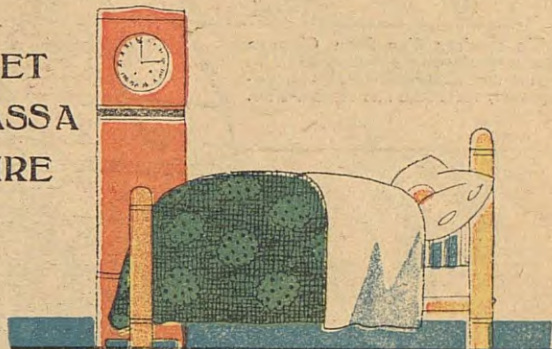
VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL GOSSET QUE ERA MASSA RONDINAIRE

1. Era un neguit aquell gossot de la veïna. Ni que fós al pic de l'estiu, el Sr. Pepet tenia que viure continuament amb la finestra tançada... i encara el sentia amb tot i això.

2. Ni de nit parava de cridar aquella bestiola i el pobre Sr. Pepet se'n passava moltes sense poguer aclucar l'ull ni un sol moment.

3. Un demàti que el Sr. Pepet es passejava va veure la seva veïna en un banc tranquilament llegint el diari i vora d'ella el Caní, que així el nomenava sa mestressa.
Amb un terrossot de sucre

5. i va engegarlo per sobre una tanca, convençut de que allí ningú li aniria a trobar, després del qual va seguir tranquil·lament el seu camí.

6. La pobre veïna en adonar-se de que el seu estimat Caní li havia desaparegut va creure que es moria del sentiment. No podia fer-se l'idea de que tenia de viure sense el seu Caní.

7. Després de rondar molt buscant-lo per tot arreu i no tinent valor per a tornar a casa tota sola va decidir sobtadament suïcidar-se de qualsevol manera, penjant-se en aquell trossot de corda que sortia d'una tanca.

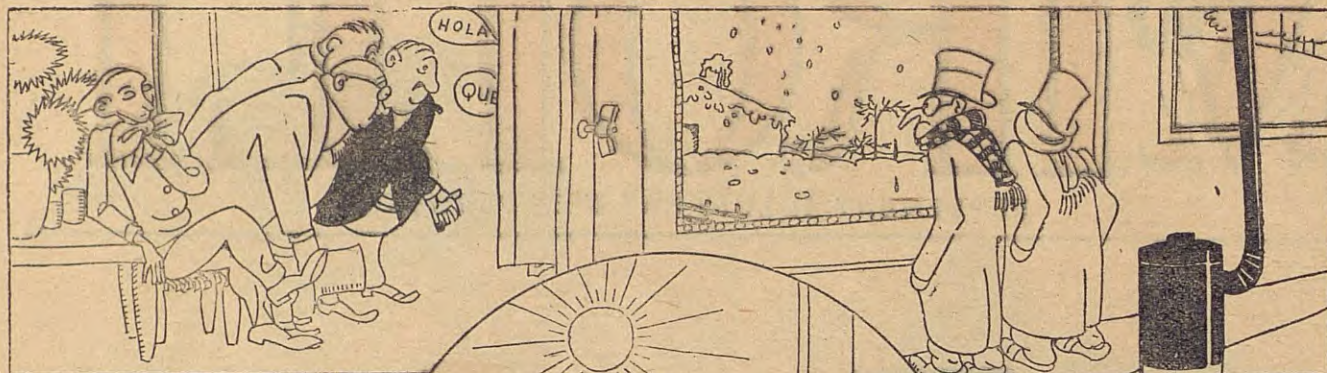

8. Se la passa al coll, salta al fons l... per la llei de la corrioia fa sortir de dins de la tanca el Caní que des d'aquell dia s'ha tornat menys rondinaire i més enraonat.

Planas

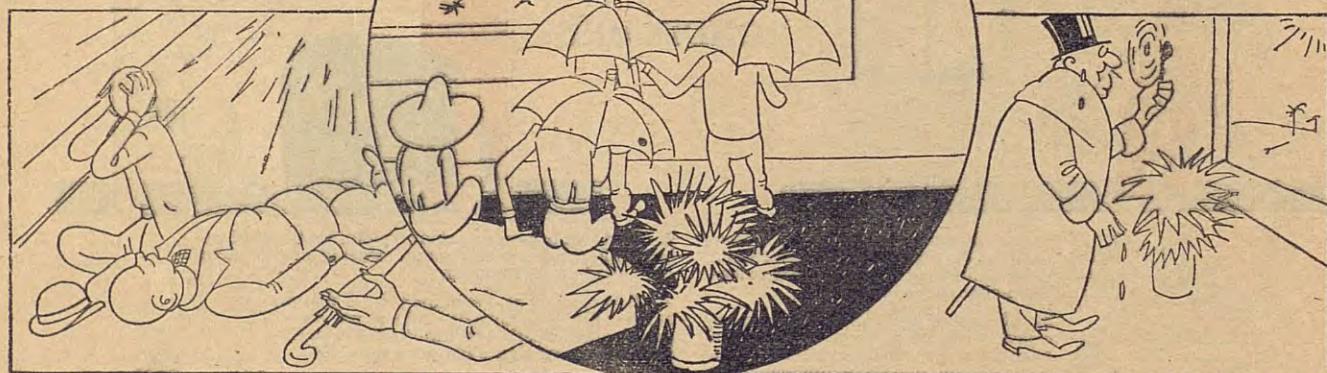
UN QUADRE MASSA REALISTA

(Per Castanys)

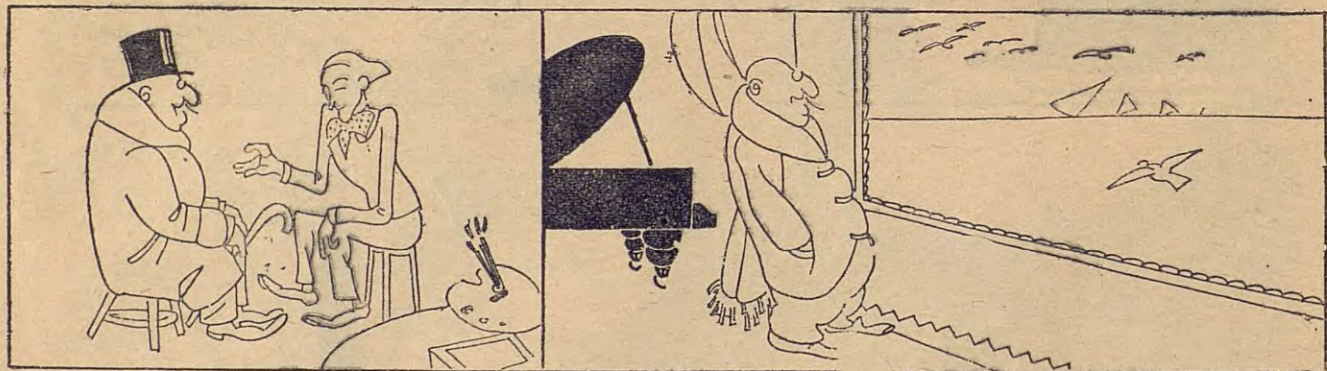

1. Els quadres d'en Joan Cigonya parlaven, parlaven de veritat. Els que tenien la sort d'admirar-los, es quedaven parats, veient-ho i no creient-s'ho.

2. Una vegada va pintar un paisatge nevat amb tal justesa, que tingué de penjar-lo a prop d'una estufa i calia anar abrigat per admirar-lo.

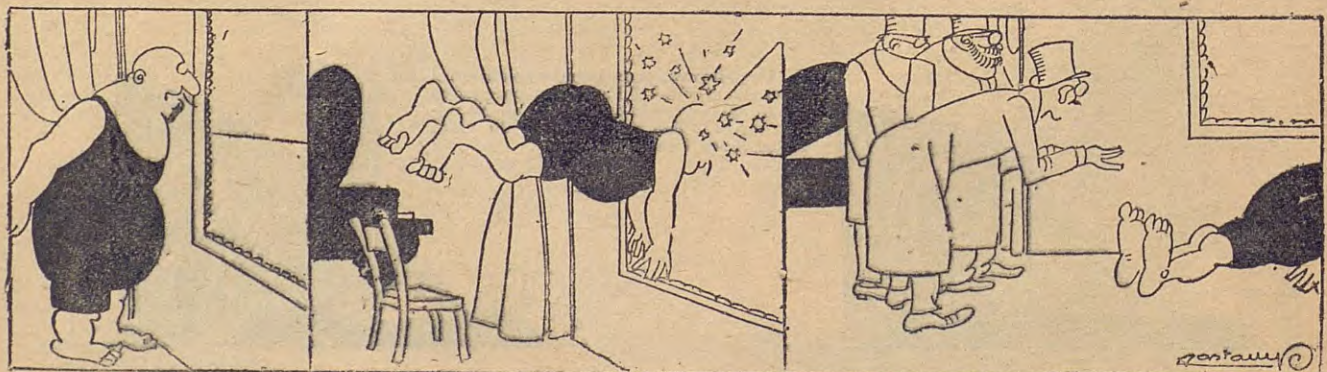

3. Però el més sorprenent fou un paisatge d'Àfrica a ple sol, que produí innombrables cassos d'insolació. En el Saló de Tardor els visitants s'hi apropaven en mànigues de camisa i proveïts d'ombrel·les i amb totes aquestes precaucions encarasofrien de calor. El milionari Mr. Kakhuet es quedà meravellat.

4. Al dia següent anà a encarregar una marina al gran Cigonya, preguntant-li que no hi escatimés feina, car no li venia d'una pesseta.

5. Quan Mr. Kakhuet pogué contemplar el quadre es quedà veient visions. Semblava talment el mar, amb les seves aigües transparentes i les seves remors suaus. Un llebeig dolc acabava de donar impressió de realitat.

6. El vèrtig del mar l'atragué. Un dia es posà el trajo de bany i no podentdesistir l'atracció de l'aigua...
7. pataplaff!... s'hi llençà de cap. Però com que el quadre estava penjat a la paret, el pobre milionari s'hi esclafà el cap.

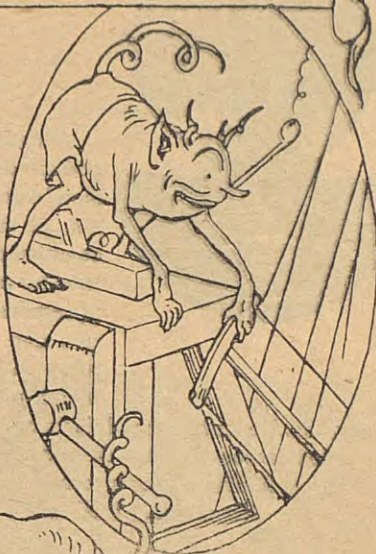
8. Amb molt rara unanimitat, els metges decidiren certificar que havia mort ofegat. També és un mal, massa realisme!

Per Serra Massana

EL DIMONI FA UNA FEINA ...

Quan Sant Josep encara feia de fuster, no li sortien mai les fustes serrades a dret fil; ans be amb tortes i giragonces, degut a que li costava molt de poder dominar la serra. Això que hauria desesperat a qualsevol que no hagués tingut la paciència del Sant, el tenia, tanmateix, força amoïnat, amb gran satisfacció d'en Banyeta, el qual de totes

maneres hauria volgut veure'l sortir de fogó. Per tal d'aconseguir-ho, un dia, aprofitant una estona que no hi havia ningú, es ficà a la fusteria disposat a fer-ne una de molt crespa. I sense pensar-s'hi gens, agafà la serra i unes alicates i començà a torçar les dents, una cap a la dreta i l'altra cap a l'esquerra de dalt a baix de la fulla de l'eina, pensant amb el tip de riure que es faria quan el Sant volgués serrar alguna fusta amb una serra així disposada. En efecte, a poc arribà Sant Josep i es posà a serrar una post sense fixar-se en l'estat de l'eina i...

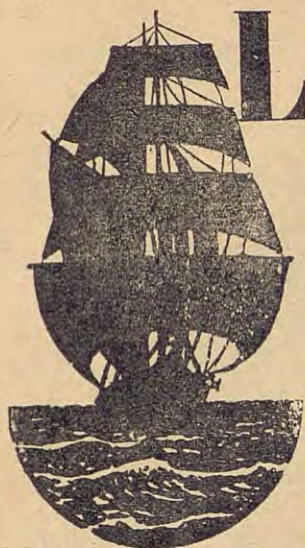
nària!, la serra anava com una seda, tallant a dret fil, sense decantar-se gens ni a la dreta ni a l'esquerra de manera que en un tres i no res va tenir serrada una post que era llarga

com un dia sense pa. Sant Josep no se'n sabia avenir i encara menys, en Banyeta, qui veia que se li espatllava la contemplació d'un d'aquells espectacles que rescabalen de les rabioles de tota una setmana i fan engreixar i posar bona sang al mateix Dimoni, que, com es sabut es passa la vida traient foc pels caixals. Amb tot i ésser ell la causa el pobre Banyeta no entenia ni una paraula d'aquell negoci. I a fe que era ben fàcil de comprendre: Ço que havia fet amb l'eina, era *entrescar-la*, cosa que s'ha de fer amb totes les serres perquè tallin dret, i cosa que des d'aquella feta no es descuiden de fer tots els fusters amb llurs eines.

Res; que al dimoni li sortí la broma al revés. Es allò que diuen: El dimoni fa una cosa i encara la fa mal feta.

Serra massana

LAU

0

les aventures d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

Ningú va badar boca. Què podien dir? Tots ho veien així mateix que el patró. En Lloberes, el més vell, havia aclucat completament els ulls i els seus trets no traspuaven cap angúnia ni cap desesperació. Talment dirieu que el seu esperit sortia a rebre la mort a mig camí. En Millet, plorava mansament, sense sanglots. De tant en tant deia un nom: Antònia. S'havia embarcat dos mesos després de casar-se, comptava amb delit els dies que li faltaven per a tornar a la seva caseta de Vilassar, on ella l'esperava... I té! ara l'esperaria debades. Tot s'havia acabat.

— I tu, pobre Lau! — va fer el capità seient al costat del més jove dels seus companys de viatge.

Lau el va mirar amb els ulls enternits i amb un encongiment d'espatlles que volia expressar una baronívola resignació davant l'irremeiable.

El capità Maristany segurament volia afegir algunes paraules més. Però no en trobava cap de prou oportuna. Seguia mirant el noi, les seves faccions fines i belles, el seu posat simpàtic, la seva extrema joventut... No sabia què dir. La seva mà estrenyia la d'En Lau amb força i en els seus ulls eixuts fins a aquell moment, va insinuar-se una llàgrima.

— Es trist!... Es trist! — va rondinar al capdavant. El primer viatge... Divuit anys... Però... mira... Fet i fet, no val la pena... la vida és lletja, molt lletja... Potser és millor anar-se'n sense conèixer-la massa...

Encara el capità tingué esma de pujar a coberta una altra vegada. En tornà definitivament abatut. El vent seguia bufant del Norest, amb infatigable fúria. S'havia fet nit i en lloc s'albirava una llússor esperançadora.

La catàstrofe trigaria més o menys temps, però era inevitable.

Aquesta sensació de fatalitat, afegida a l'enorme cansament físic, havia fet emmudir als homes de la tripulació tancats dins la bodega, com dins un taüt sinistre.

La majoria havia perdut la força de desitjar res. Els que encara servaven una espurna de voluntat, volien... acabar. Només En Lau, a despit dels esforços que feia per a dissimular-ho, sentia encara una desenfrenada pruija de viure.

III

Terra!

— Llum de dia? — va exclamar-se el capità Maristany mirant la tènue claror que entrava a través dels badalucs de la seva cabina. I redreçant-se vivament, a les palpentes obri l'escotilla per sortir a coberta.

La mar encara feia basarda, però el carés dels horitzons no era tan ferreny com el dia abans. Cap el Surest apareixia un bocí de cel clar i el vent decididament no inflava amb tanta de fúria.

— Nois! Amunt tothom!

Va cridar el capità abocant-se a l'escotilla amb una revifalla d'esperança. Els seus homes varen cuïtar a desensopir-se i l'un darrera l'altre a la claror dubtosa de la matinada apareguren a coberta com un seguit d'ombres.

Algun d'ells s'havia avesat tant a l'idea d'abandonar-se a l'albir de les onades, que ara, sota el flagell de l'aire fred, gairebé enyorava la tebior de la bodega.

— Amics, hi ha una mica d'esperança. Si la mar arriba a calmar-se, intentarem d'ancorar i de col·locar el timó de recanvi... De moment no podem fer gaire cosa... Cal, però, que tothom estigui alerta...

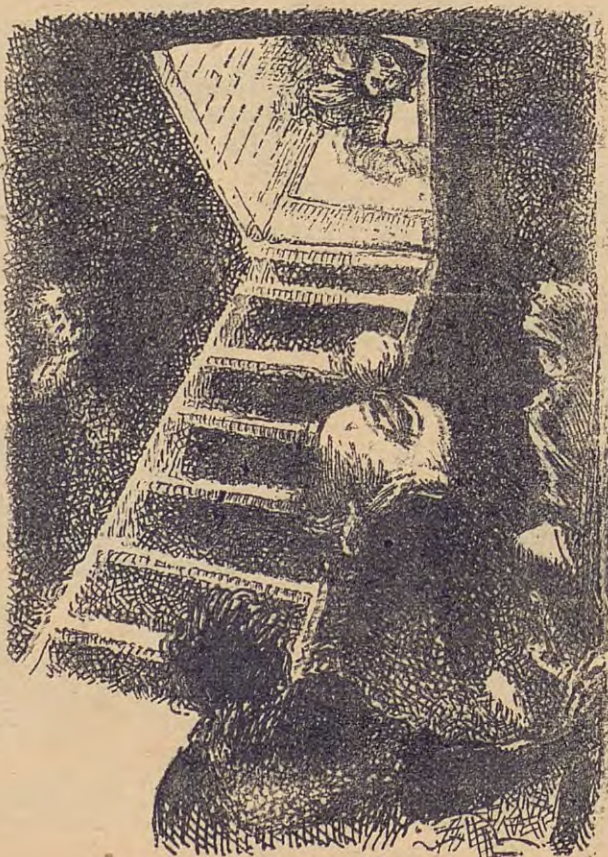
— I si provavem de governar amb un rem lligat a popa, — va fer En Millet que reaccionava esboggerradament contra el fatalisme que l'havia atutit feia una estona.

— No siguis beneit — va dir el contramestre, mentre el capità s'accontentava de fer una ganxota. Potser penses que pots governar un bergantí de 300 tones igual que un gussí. — El millor que pots fer es posar-te de serviola. Apa.

Navegaren tres hores per una mar cada cop més quieta. Tots els pits tornaren a eixamplar-se i fins i tot En Millet va començar a cantar amb una veu passadora, una vella cançó popular.

El pare i la mare
no em tenen sinó a mi,
em fan anar a l'escola
a aprendre de llegir...

No calia gaire cosa més perquè aquella gent sentís dins llur pobre cor un calfred d'anyorança. En aquelles latituds desconegudes, escoltar una tonada de la terra, plena de sentiments carsolans i de sentors familiars, feia una estranyesa tan intensa!

Sigui que amb el cant el serviola es va distreure una mica, sigui que la vista d'En Lau fos més penetrant que la seva, el cert és que fou aquest el qui primer donà la veu de:

— Terra a l'amura de tribord!

Tothom s'abocà a la borda per veure-la millor. En Lau va enfilarse al pal major amb l'agilitat d'un simi. No s'havia pas enganyat, des de les eixàrcies més altes, de tant en tant, s'obirava una llenca de terra grisa.

— La costa de Patagònia, segurament, — va rondinar el capità.

I com que el sol s'insinuava a través de la nuvolada cada cop més prima va voler fer el càlcul de la latitud amb l'auxili del sextant i de les taules de correcció.

— Sembla mentida! — va sospirar després d'una estona de maldar-hi. — Sembla mentida com hem volat en aquests tres dies! I com ens hem allunyat de la nostra derrota!

Tot seguit prengué el quadern de navegació i va escriure:

« 4 de maig 1778. — Sense govern, als 41 graus de latitud

ancores; l'altra va topat probablement en un roquissar i no arribà a aferrar-se.

— No desembarcarem, capità? — va demanar en Millet.

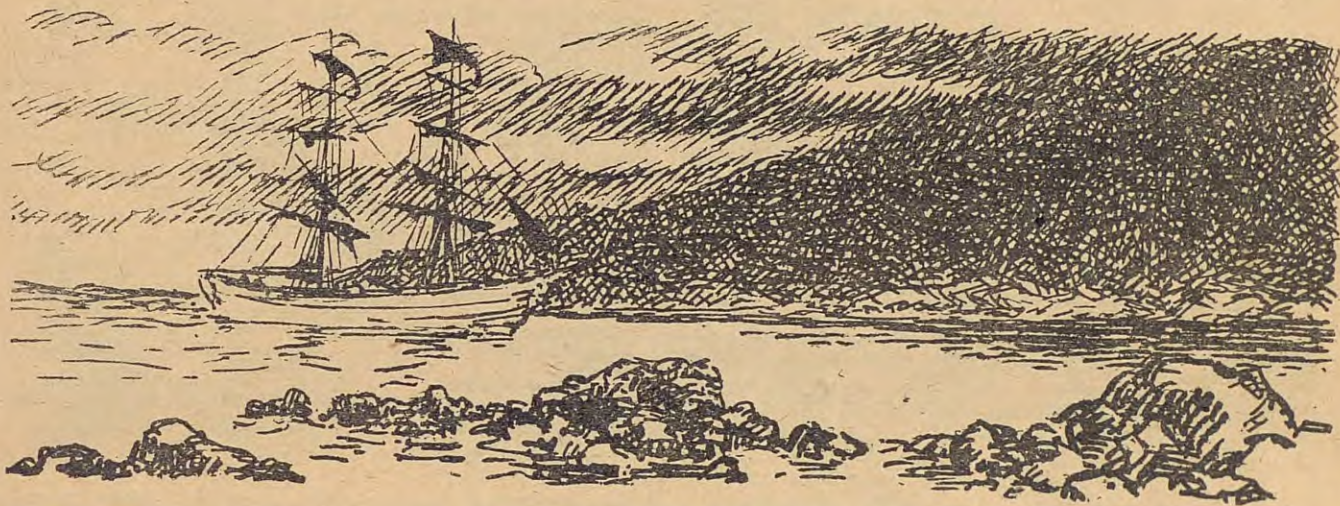
— Veurem. — No t'agradarà pas que tot just posis el peu a terra surti de trasantó una colla d'indis i se't mengi de viu en viu?

— N'hi ha d'indis aquí?

— I doncs!

— L'any 1770 — va afegir sentenciosament el vell contramestre — m'enrecordo que anava amb un mestic pels carrers de Bons Aires i varem topar una colla d'indis que venien a vendre pells... N'hi havia un parell que eren més alts que els altres i això que els altres potser feien nou pams. El mestic que m'acompanyava em va dir que aquells dos eren patagons, indis del Sur...

— Veieu? Uns gegantaços... — va fer el capità. I de tota manera potser no ens en podriem passar de fer una escapada a terra... Com va l'aigua?

austral. Vent Norest amb tendència a minvar. Terra al sur-oest...»

— Creieu ben bé que sigui la Patagònia, capità? — va fer Lau traient el cap per la porta entreoberta de la cabina.

— Sí, fill. Mira tu mateix el mapa i te'n convenceràs.

— La Patagònia! — va exclamar el xicot amb una punta d'il·lusió que no passà impercebuda al capità.

— Ah, somnia-truites! — va fer mig rient — et comença a fer goig de trobar-te com qui diu al capdavant d'Amèrica, davant una terra que no coneixem... Doncs a fe que la nostra situació és galdosa... Veiam: senyor aprenent de pilot, què faries tu en el meu lloc?

— El que hem dit: muntar el timó de recanvi.

— Però, com? — va fer el capità adoptant humorísticament el posat d'un *magister*.

— Tiraria àncores tan aviat com pogués.

— Bé; què més?

— Escoraria el bergantí, posant el llast i el carregament a una banda...

No van poder acabar la lliçó... Les veus de «terra a babord!» els obligaren a sortir a coberta ràpidament.

En efecte: per la banda de babord s'afigurava una mena de promontori tot daurat de sol i al mateix temps la llenca de terra de la banda de tribord s'allargassava, fins a l'horitzó de proa.

— Té: ens hem ficat a una badia sense com va ni com costa. A vegades la casualitat és millor pilot que els pilots mateixos, — va fer el capità, comprovant amb visible alegria que la mar es tornava cada cop més plana. — Si Déu ens ajuda, Lau, podrem posar en pràctica la teva lliçó. Nois: Amaniu-ho tot per tirar àncores... Només ens deixarem dur uns minuts més pel corrent per quedar-nos arrecerats...

El «Maria-Eugènia» pogué fixar fàcilment una de les seves

— L'aigua tan malament com volgueu — va respondre el contramestre. He vist que al cubell de coberta, tot i semblar tan tapat hi ha entrat aigua de mar durant el tràngul i abaix no en tenim si no per tres o quatre dies.

— L'aigua per beure i la fusta per adobar les averies que ens ha fet aquest diantre de tràngul, ens obligaran a desembarcar, ja ho veig — va afegir el capità concirosament. I en bona fe que més m'estimaria que no es bellugués ningú d'abord...

— Si cal un voluntari per anar a terra, aquí n'hi ha un! va saltar En Lau amb juvenil entusiasme.

— I aquí un altre! — va fer un xicot d'uns vuit anys, camallarc i de cabell intensament rogenc que, no cal dir-ho, li havia conquistat el motiu de «el Roig».

— Tots som voluntaris — va fer el contramestre amb una certa severitat, molestat potser per la vivacitat d'aquells oferiments que podien donar a entendre que el coratge no era una virtut prou escampada a bord del «Maria-Eugènia». — El capità no té sinó triar.

— Calma, calma... — va fer el capità rient per sota el nas davant aquella ingènua competència. — Tireu un bot a l'aigua. Després ja parlarem dels qui l'han de menar.

Mentres cinc homes feien davallar el bot, el serviola va donar una veu que va causar una emoció vivíssima:

— Embarcació a popa!..

Davant el promontori que no era més enllà de mitja llegua, del lloc on el «Maria-Eugènia» havia ancorat, hom veia distintament una canoa diminuta, que semblava tripulada per dos homes.

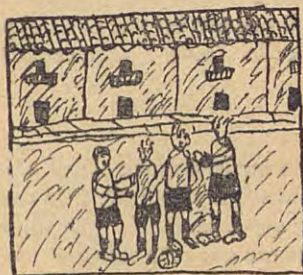
— Fa proa a nosaltres! — va observar el contramestre.

— Són salvatges? — va demanar En Millet badant dos ulls com dues taronges.

— La mena de piragua que porten be ho fa creure. Però

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

N.º 636.—JOSEP PAGÈS i GIMÓ

—En Sanxo li dona una em-penta...
—De què parreu: del partit d'ahir?
—No: Si estava explicant un pas-satge del Quixot!...

N.º 637.—ANTONI CASTELLS

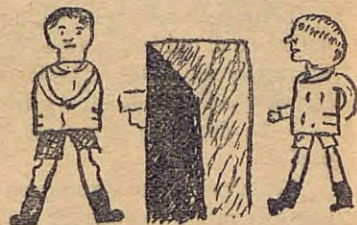
— Mare: se m'ha trencat el braç...
— Com t'ho has fet, fill meu?
— No: vull dir que se m'ha tren-cat un dels braços del balancil!

N.º 638.—RICARD CARRES

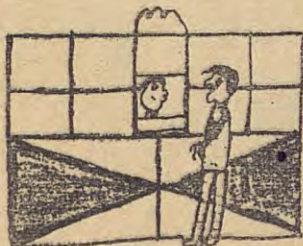
— Ja has vist els tranvies nous?
— Quins són?
— Aquells pintats de vermell.
— I d'aquells en dius els nous? Jo n'hauria dit els cinquantes?

N.º 639.—JOSEP LLONCH

— Jo sé nedar al revés dels peixos
— Com t'ho fas?
— És molt senzill. Els peixos si els poses a terra, es moren i jo si em tiro a l'aigua, m'ofego.

N.º 640.—FELIU ARGILA

— Quan val una capsa de pasti-
lles Valda?
— Dues, vint.
— Dues capses, vint cèntims?
— No, home, no! Una capsa dues
oissetes i vint cèntims!

N.º 641.—JOSEP M.º VILLALÓN

— Verdaderament, Josep, no et
conec des de que t'has tornat tant
assentat.
— Son coses de l'ofici. desde que
faig de sabater, tot el dia estic as-
sentat.

N.º 642.—MARTÍ CODONYÉS

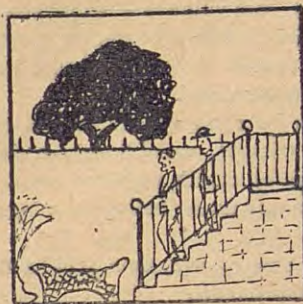
— Tráeme el paraguas que está
colgado en medio.
— On?
— Aquí en el salón.
— Però com pot estar colgat si
no hi ha terra?
— ¡Aquí hombre: En la perchal
— A, ja! En el penja-robes!

N.º 643.—JOANA ROMAGUERAS

— Manoi, que vas mudat? Sem
bles un milionari! Com has fet els
diners?
— D'amagat i amb moltes precau-
cions: He fabricat moneda falsa.

N.º 644.—JOSEP PANADÉS

— Noi: Tot ho trobo molt diferent
de quan vaig venir l'hivern passat!
— És clar, home: Com que ara
som a la primavera!

N.º 645.—PERE BANAL

— On aneu amb aquesta criatura
mig despulada, amb el fred que fa?
— No em faci cas; com que es
tant petitet... Vosté es creu que
s'en dona compte?

N.º 646.—BONAVENTURA CARBONELL

— Que no ho sabs? Ja sóc casat?
— I amb qui t'has casat?
— Tu diràs! Amb una dona!

N.º 647.—JOSEP CAPELL

— Ep mestressa! En lloc de bis-
tec, lo que m'heu dut es una sola
de sabata.
— Doncs així, tindrà de pagar-ne
en lloc de sis rals, tres pessetes i
si li han posat talons, sis.

N.º 648.—JOSEP CASANOVES

— M'ha sortit un gra al clatell.
— I per aixó t'entristeixes? Ahir
a mi em va sortir una gra... nota i
vaig estar molt satisfet.

N.º 649.—JOSEP SALA

— Per què m dones la mà esque-
rra en lloc de donar-me la dreta.
— Ei, ei! No fem coses! Tan l'una
com l'altra, només te les deixol...

N.º 650.—ANTONIA VILLALÓN

— Nois: En Tofolet, s'ha tornat
un toca campanes, tret i fet.
— No l'insultis, home, car és
el xicot més quiet que conec.
— Cà, home: Ho dic perque ara fa
d'escolà.

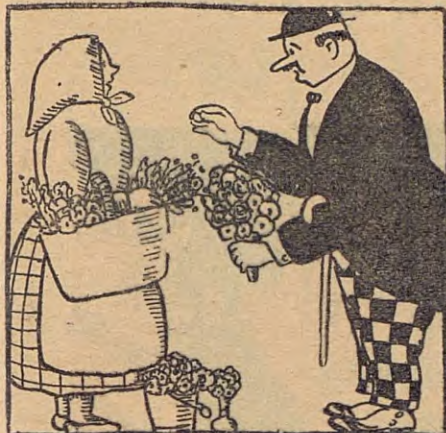
N.º 651.—JOSEP CAPELL

— Vina ací, Ximplet!
— Ja vinc, papa.
— No, tu: El gos!

Rodolins incomplets

Les flors que fan remor

Per donà a una Montserrat

Les flors a més de fê olor

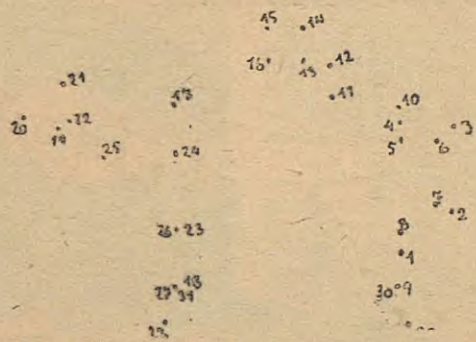

I en ofrenar-les hom nota

FRASE FETA

ENTRETENIMENT

JEROGLIFIC

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc

Dixa als Sics
 vols Tnir N cs

Solucions al número passat

Rodolins incomplets: 1. Canta a Don Pep cançons belles — un coro de Caramelles. 2. En Sirera amb atenció — escolta des del balcó. 3. I després content i alegre — els hi regala un bè negre. Frase feta: Rosegar-se els punys. Jeroglific: Qui es mengi la carn que rosegui els ossos. Entreteniment: Un casc de soldat.

UN PARTIT DUR per Jean Routier

(De Les Anñales)

AVENTURES D'UN NOI CINEMÀNTIC

(Per Junceda)

Dues hores ben llargues varen caminar per aquelles muntanyes abans d'arribar al catiau dels bandolers. Durant el camí, els pensaments més diversos treballaven l'esperit del nostre Ramon. Anava repassant mentalment la corrua d'extraordinaris esdeveniments que de poc temps ençà anaven succeint-se sense interrupció.

Ell, que desitjava aventures, en bona fe que li havien ben bé omplenat la mesura! Encara no era acabada una, que una altra cuitava tirar-se-li al damunt! Ara es veia en poder d'un escamot de lladres de camí reial, en el cor d'una muntanya inconeguda i preveia lo difícil que li seria l'escapar-se'n sense nafres al cos o a l'ànima. Va pendre el partit de deixar-

se portar pels mateixos esdeveniments que ell procuraria girar en favor seu. Així, quan el capità va fer-li proposicions per a ingressar a la seva *quadrilla* va acceptar fingint una gran alegria, i va empassar-se tancant els ulls la copa d'infernai aguardent amb que el bandit volgué de totes passades segellar el pacte.

Aviat va presentar-se ocasió per a que el nostre amic s'estrenés en la nova professió: Un dia el guaita els va avisar que un auto pujava penosament per l'escarpada carretera. Els bandolers varen sortir-li al pas. En l'auto no hi anava més que una sola persona: El pare d'En Ramon. Havia rebut la

carta del seu fill i proveït d'un passaport i d'una grossa quantitat, volia passar la frontera per tal de negociar el rescat. I —, oh diu sort! — ara ell mateix en necessitaria si volia recuperar la llibertat perduda! Feu-vos càrrec, doncs, de la seva sorpresa, quan va veure que entre els lladres hi estava el seu propi fill! Mercès a les senyes que aquest li feia va poder dominar-se i fer el desentés. I la primera nit que li va tocar de guardia a En Ramon va ésser aprofitada per pare i fill per a fugir en llur propi automòbil. No cal dir que el nostre heroï quedà radicalment curat de les seves manies, que per haver nascut del cinema hem qualificat de cinemàntiques.

